

NHỮNG ĐỢT SÓNG VÔ TÌNH

Cư sĩ Liên Hoa

Từng chiếc lá thu vàng rơi rải trên mặt đất, trên đầu những đợt sóng, chạy theo bụi đời của ước vọng, của cầu mong, chạy rong theo từng con sóng nhỏ, lẫn tẩn. Lá vẫn vô tình rơi xuống, lìa cành theo tuần tự của thiên nhiên, của bốn mùa đan díu, thân tình, truyền trao. Nhìn thật kỹ, soi thấu vào mọi hiện tượng, có quán chiếu, có chiêm nghiệm....chúng ta đều nhận thức rằng: chưa từng có mùa nào đơn độc, lẻ loi, chơ vơ. Thu đến đã mang theo mình chất liệu của hạ vừa qua, của một mùa xuân đã tròn tuổi mộng, bâng khuâng, hồn nhiên và thu cũng đang nhen nhúm tình yêu cho cuộc sống của mùa đông....Ôi mùa đông, mùa của những mùa vừa qua tụ lại, ấm áp trong cơn lạnh, ủ mình để nuôi nấng từng hạt nụ đậm chồi, dưỡng nuôi các màu sắc của các mùa cho êm dịu, cho bóng bẩy, cho xinh tươi, quyến rũ. Không có các mùa hoà quyện vào nhau, thì trái đất đã đổi màu, sanh s ự, không sinh vật nào còn hiện hữu...

*bước thật nhẹ cho lá vàng thấm ướt
thở dịu dàng để trời đất nương thân
thưở vô sanh, lá có mặt muôn hình
vào vô tận, lá vẫn xanh màu nguyên thủy.....*

Minh Thanh

Từng lời của bản nhạc "Sóng về đâu" của Trịnh Công Sơn đến với tôi vào một buổi chiều Thu, khi ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, sân sau nhà, như có chút gì đó bâng khuâng, ngỡ ngàng, ngạc nhiên nhưng thông cảm. Những cây cảnh nhiều loại được trồng trong từng chậu lớn nhỏ khác nhau, nằm êm ái dưới mái hiên che (patio), lá có đổi vàng, nhiều chỗ vẫn còn ánh mắt xanh

đen lưu lại... hì h nh , có vài chiếc lá buông mình ra khỏi vùng kỷ niệm của thân cây, ca hát dưới mặt đất.

Gió ru ngủ trên hàng cây lá, trên mặt hồ gợn lên trùng trùng con sóng nhỏ, hân hoan. Sóng của lời ca sao không là khúc trữ tình yêu dấu, chứng minh cho từng cuộc đời người trong dòng vô tận của kiếp nhân sinh? Sóng của lời ca sao lại không là lời ca, tiếng nói của trái tim yêu người là yêu mình, cho tức là nhận, mong người luôn thăng hoa trong cuộc sống để làm người cho ra người, đượm sâu Chân Thiện Mỹ tức như thể là vòng sóng hồi âm lại cho chính mình, vì mình với người đều cùng có tánh Phật?

Sao lại sợ sóng xô đẩy, vì bao niên trường trôi qua, dù có kêu gọi, khóc than, rên rỉ thì sóng vẫn vô tình vui đùa, tung nhảy, nhưng, lại dễ đưa ta vào một góc của tư lự, lắng lòng để có thể nhìn sâu vào cuộc đời thay của đất trời, thiên nhiên, con người. Biển vẫn mênh mông, trải rộng, rì rào lời sóng, to nhỏ hàn huyền. Sóng vẫn vươn mình, lặn tẩn trên mặt nước. Gió vẫn cười vang lên từng hơi thở, tiếp sức cho đất trời luôn tươi nhuận, hiện sinh. *Chưa có ai biết được là biển có nước, có sóng, có gió nên gọi là biển hay phải có sóng nhảy múa, chạy đuổi, nhào lộn, lặn mình theo từng cơn gió động v.v.. nên mới gọi là con sóng...* Sóng của nội tâm hay của đất trời như một, như hai. Có tâm chao đảo nên đất trời ngăn cách, gió có vô tình chiêu cảm nên sóng vẫy vùng, rung động.

Đã bao năm chắt chiu trong tận chiều sâu của tâm hồn là chất liệu yêu thương, tin tưởng, giảm thiểu những toan tính, hận thù, chia rẽ từng gây nên những khổ đau cho mình và người, do những trói buộc quán tính, tập khí từ vô thủy, từ vọng niệm dắt dẫn, nhưng đã có bao lần, ngồi nhìn lại mình, nhìn vào tâm để thấy rằng do tâm vọng hay do chính mình bám víu, chấp thủ, gây nên những rách rưới cho nội tâm.

*nắng ấm, mây vàng, hạ vội qua
gió đùa, chim hót tiếng hoan ca
thu vàng, lá ứng màu đất mỡ
thả xuống trần gian, một tấm lòng...*

Minh Thanh

Hạnh phúc hay khổ đau, nước mắt hay nụ cười từ đâu đến? Đó phải chăng là những chất liệu cao quý của con người, làm nên thân phận con người và những bong bóng của tư lương đó, không ai bán, nhưng chúng ta cứ năn nỉ để mua, hay tom góp, chắt chiu....Cả cuộc đời chúng ta đi tìm, đánh đổi những hiện tại cho tương lai, quên cả sự an lạc trong từng giây phút, bỏ cả mùa xuân tâm hồn chạy theo vọng tưởng điên đảo, để mua những trận cười, nước mắt và rồi lại sợ sóng đời xô đẩy, ôm chòm lấy vô thường, rơi vào niềm đau vô tận. Chung quanh ta có quá đầy đủ nguồn vật chất đến tinh thần, kiến thức, tri thức, hý luận v.v... bao bọc dày đặc bên trong vỏ cây năm uẩn, để vững vàng chứng minh cho sự hiện hữu của một cá thể....nhưng có bao giờ chúng ta dám bóc lớp vỏ trần gian thực sự trong hiện tại, để tự bên trong

của thân cây vô tướng tràn đầy dòng sữa tâm bát nhã, nuôi sống thân mạng tâm linh.

Phật Pháp là biển rộng mênh mông, nuôi dưỡng muôn loài trong tâm Phật bởi Từ bi, Trí tuệ và Diệu dụng. Đừng bao giờ đem lý luận do tâm còn đầy vọng tưởng, tham chấp *ngã pháp* ... để làm cuộc thách thức sanh tử với chính cuộc đời mình, vì đã bao nhiêu kiếp trôi qua rồi từng lang thang trong sáu cõi.

Paramitta là bước nhảy vượt qua, vượt qua...như con thuyền đời đã vững chãi đi đến bờ bên kia.

Paramitta như bước nhảy ngoạn mục từ hữu hạn qua vô hạn, từ chỗ này và ở chỗ này, chỗ không nơi chốn, "vô sở trú", không đất đứng, nơi mà ngôn ngữ vọng đoạn, chỉ còn là chân ngữ.

Paramitta khép kín lại cái tâm hạn hẹp, mở rộng ra vùng trời bao la, là nơi lời "Chứng Đạo ca" của Ngài Huyền Giác lồng lộng trong vô ngôn, khổ đau vắng mặt, sợ hãi không còn.

Paramitta là chỗ vi diệu vô cùng của tâm do năm uẩn không còn, thấy chỗ bất sanh bất diệt, thấy sắc tức là không, không tức sắc, thấy màn tơ lụa óng ánh của tập khí chỉ thuần là tư lương cho cuộc nhập thế.

Cái hiện tại sao quá nhiệm mầu như hơi thở trong veo, thanh khiết... là chỗ hồi sinh của *con người già chết đi để sống lại của cuộc hiện sinh*. Thế nhập hiện tại là cả quá khứ, hiện tại, vị lai đã vô hình chung là đất Phật, nơi một tấm lòng rộng mở *bởi và do tình yêu chân chất* vì con người- đó là hình ảnh của biết bao vị Bồ tát đơn sơ, giản dị, chân tình dẫn thân vào cuộc đời, bước trên những ngọn sóng của vọng niệm... Người có tấm lòng trên cầu quả Phật, dưới vì sự khổ đau, mê chấp của loài người.....

*Cánh "ngã" buông tình trôi theo mộng
ngày qua, năm tháng bước qua mau
ta đùa theo cánh diều hôn gió
như đất trời xưa vẫn có nhau*

*lá từ cành biếc, nở bao năm
cây vàng nên lá cũng vàng xanh
vàng cây, vàng lá, vàng con nước
vàng chốn nhân gian một sắc màu*

*chiếc thuyền chuyen chở lời thơ mộng
lướt sóng vô tình, tiếng nhấp nhô
trăng khuya gửi xuống bao lời nói*

trên sóng, trăng vàng chở ước mơ

*ta ngủ khoang thuyền, lời chân ngữ
mắt đời bỗng chạm vụn sao rơi
mở tâm ôm trọn vầng trăng sáng
trăng nở trên thuyền hay ở tâm ???*

Minh Thanh

Lúc nhìn lại mình và thấy ánh trăng soi.....

ngày 24.10.2008